

Arrest

nr. 187 898 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART *loco* advocaat H. VAN WALLE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Ghazni stad (provincie Ghazni). U bent een Tadzjiekse van etnische origine. U bent naar België gekomen met uw man J.M. (CGVS 15/32283), uw twee kinderen (geboren in 2013 en 2014) en uw schoonbroer J.A. (CGVS 15/31891).

U woonde met uw ouders in Muy Mubarak. U bent tot het vijfde jaar naar school gegaan. Daarna bleef u thuis. Na uw huwelijk ging u in Plan 1 (Ghazni stad) wonen bij de familie van M.. Uw man ging zes jaar naar school maar was altijd al actief in de autogarage van zijn vader. Ongeveer zeven jaar geleden kreeg M. de kans om aan de slag te gaan bij Atayol, een Turks bedrijf dat wegen aanlegt in Afghanistan en dat kantoor houdt in Kabul. Voor zijn werk ging uw man naar verschillende basissen van leger en politie in verschillende provincies in het land. Hij werkte er aan defecte voertuigen, zoals bulldozers. Zijn

oudste broer Y. werkte als mechaniker bij een bedrijf dat auto's verhuurde aan de Amerikanen in Afghanistan. Zijn jongere broer M.K. was dan weer tewerkgesteld bij een bedrijf dat tankwagens op de luchthaven van Kabul onderhoudt.

Vorig jaar, vijf dagen voor arafat (komt overeen met 17 september 2015), zijn Y. en M.K. naar Kabul vertrokken waar zij een en ander moesten regelen. Het voertuig waarin zij zaten, werd onderweg gestopt door de Taliban. Zij hebben uw schoonbroers ontvoerd. De chauffeur van het voertuig verwittigde uw schoonfamilie. Uw schoonvader en een oom van uw man zijn daarop naar hen op zoek gegaan en hebben het incident aan de provinciale autoriteiten gerapporteerd.

Omdat uw schoonvader meende dat u, M. en uw schoonbroer A. (die school liep in Ghazni) ook gevaar liepen, vroeg hij jullie te vertrekken. Uw man was op dat moment in Kandahar aan het werk. U bent met uw schoonbroer en met uw kinderen naar Kandahar gegaan om er uw man te vervoegen. Samen reisden jullie verder naar Nimroz, waarna jullie Afghanistan verlieten. Via Iran, Turkije, Macedonië, Servië, Kroatië, Slowakije, Oostenrijk en Duitsland zijn jullie naar België gekomen. Op 9 november 2015 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Ghazni waar u vreest voor het leven van uw man. De Taliban zouden hem kunnen viseren omwille van zijn werk voor een Turks bedrijf. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen jullie volgende documenten neer: drie medische attesten in verband met uw zwangerschap, de taskara's (Afghaanse identiteitsbewijzen) van uw man en van A., een certificaat in verband met de tewerkstelling van uw man bij Atayol, een badge van dit bedrijf, een certificaat dat bevestigt dat uw schoonbroer Y. voor buitenlanders werkte, een certificaat dat aantoonde dat uw schoonbroer M.K. voor "Dawi Oil" werkzaam was en de enveloppe waarin de uit Afghanistan afkomstige documenten verstuurd werden. Op 14 oktober 2016 hebben jullie nog de originelen van de certificaten van Y. en M.K. en een bijkomend attest van Atayol naar het Commissariaat-generaal gebracht.

B. Motivering

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verwijst u naar de asielmotieven die door uw man J.M. worden ingeroepen. In het dossier van uw man nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Ghazni geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van deze stad afkomstig bent en hier ook ooit een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Ghazni in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerm minst geloofwaardig maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat jullie bijzonder weinig documenten hebben neergelegd die jullie beweerde herkomst zouden kunnen staven. Uw vrouw blijkt niet in het bezit van enig document. Uw broer en uzelf leggen louter een taskara neer waarvan de authenticiteit kan worden betwijfeld. Zo is het zeer opmerkelijk dat uw eigen taskara vier jaar voor de taskara van uw broer zou zijn afgeleverd (CGVS, broer, p.5) maar dat beide documenten op hetzelfde moment lijken te zijn opgemaakt. Op beide taskara's staan immers exact dezelfde handtekeningen en zoals het CGVS ook tijdens het gehoor opmerkte (CGVS, broer, p.5), is het opmerkelijk dat duidelijk ook gebruik werd gemaakt van telkens dezelfde balpennen om de gegevens op de taskara in te vullen. Gevraagd waarom uw broer op dat moment een taskara nodig zou hebben gehad, antwoordt deze dat zijn leraar van de achtste graad dit vroeg. Dat A. geen idee heeft waarom men hem om op school een taskara zou hebben gevraagd

(CGVS, broer, p.5), is merkwaardig. De vaststelling dat de taskara van uw broer ook nog eens diens ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid diende te staven, bevestigt dat dit een weinig betrouwbaar stuk is. Het is merkwaardig dat er verder geen documenten voorhanden blijken. U zegt geen rijbewijs te hebben alhoewel u een wagen zou hebben gehad (CGVS, p.19). Hoewel u in Ghazni gehuwd zou zijn, legt u evenmin een huwelijksakte neer (CGVS, vrouw, p.2). Zowel u als uw broer zouden in Ghazni naar school zijn gegaan maar staven dit evenmin aan de hand van enig document. U verklaart dat u nooit enig document gekregen heeft van de onderwijsinstelling waar u school liep (CGVS, p.2). Uw broer zegt dat hij twee keer per jaar een puntenlijst ontving maar beweert dat hij deze in Ghazni kwijtgeraakt is (CGVS, broer, p.3). Dit is opnieuw zeer merkwaardig. Gevraagd of jullie dan geen foto's hebben waarop jullie in de stad Ghazni te zien zijn, antwoordt uw broer dat jullie alleen binnen foto's namen (CGVS, broer, p.6, 7). Voorts is er ook geen sprake van een arbeidscontract, een loonfiche of enig ander bewijs dat uw identiteit of herkomst zou kunnen bevestigen (CGVS, p.6, 7). Dat jullie geen enkele inspanning leveren om jullie herkomst aan te tonen middels het neerleggen van geloofwaardige documenten, is opmerkelijk.

Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw broer A. een Facebook-account creëerde, dat hij intussen bevriend werd met een vijftiental personen maar dat vreemd genoeg blijkt dat al deze vrienden in Kabul wonen en studeren. Hiermee geconfronteerd, beaamt A. dat het zijn account betreft maar verklaart hij dat niet hij maar een derde deze account heeft aangemaakt. Ook de vrienden waarvan sprake zouden tot de kennissenkring van deze persoon behoren, zelf zou uw broer die mensen niet kennen (CGVS, p.10). Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom uw broer, een persoon die minstens tien jaar school liep, het aanmaken van dergelijke account zou toevertrouwen aan een vreemde. Bovendien merkte het CGVS op dat uw broer bijvoorbeeld foto's van de genaamde Fakhruddin Shruf "likete", wat hij ook niet ontkent (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat uw broer zijn waardering voor foto's van hem onbekende personen zou laten blijken. De vaststelling dat daags na het gehoor al blijkt dat Fakhruddin Shruf niet langer bevriend is met uw broer, doet eveneens vermoeden dat uw broer een en ander tracht te verbergen en dat jullie link met de stad Kabul heel wat nauwer is dan die met Ghazni.

Nog andere zaken wijzen er op dat u veeleer uit de hoofdstad Kabul afkomstig bent. Zo bent u zeven jaar geleden aan de slag gegaan bij een bedrijf met hoofdzetel in Kabul. Gevraagd hoe u bij Atayol aan de slag kon gaan, zegt u dat u tot iemands tevredenheid een voertuig repareerde en vervolgens een job bij Atayol aangeboden kreeg. Het is opmerkelijk dat u, een garagist uit Ghazni, op dergelijke manier zou zijn gecontracteerd door een bedrijf in Kabul. U beweert verder dat u enkel naar Atayol in Kabul ging "als er iets was" of om er uw loon op te halen (CGVS, p.6), terwijl uw vrouw zegt dat u naar Kabul ging en van daaruit naar andere provincies gestuurd werd (CGVS, p.10). Voorts zou uw broer M.K. op de luchthaven van Kabul hebben gewerkt. U zegt dat hij niet alleen in Kabul maar ook in de luchthavens van Mazar-i Sharif, Herat en Kandahar werkte (CGVS, p.9). Dit wordt dan weer tegengesproken door uw vrouw die meent dat M.K. altijd in Kabul was (CGVS, vrouw, p.7). Uw vrouw verklaart dat ook Y. voor zijn werk als automechanieker in Kabul moest zijn (CGVS, vrouw, p.7). De vaststelling dat u en uw twee broers een toch wel bijzonder sterke band hadden met Kabul voor wat betreft jullie professionele activiteiten, doet eveneens vermoeden dat jullie veeleer in Kabul verbleven.

Verder dient te worden opgemerkt dat jullie kennis over Ghazni op diverse punten beperkt is gebleken. Ook dit ondersteunt het idee dat jullie al veel langer in Kabul leefden. Zo etaleerde uw broer A. een bijzonder beperkte geografische kennis van de regio waar hij altijd zou hebben gewoond. Hij stelt dat hij via Qalat naar Kandahar kwam maar lijkt niet te weten dat Qalat de hoofdstad van de aan Ghazni grenzende provincie Zabul is (CGVS, broer, p.12). Gevraagd naar districten die aan Ghazni stad grenzen, noemt uw broer Deh Yak, Waghaz, "Khaw Ghani" en "Khoj Miri", waarmee hij Khogyani (Wali Muhammad Shahid) en Khwaja Umari blijkt te bedoelen. Hij argumenteert dat jullie die plaatsnamen nu eenmaal zo uitspreken (CGVS, broer, p.12), wat helemaal niet kan overtuigen. U sprak Khwaja Umari immers uit zoals het hoort (CGVS, p.15). Dat uw broer moeite heeft met deze namen, lijkt er eerder op te wijzen dat hij deze ingestudeerd heeft. Voorts heeft uw broer nog nooit gehoord van het nabij gelegen district Zanakhan en kan hij districten als Rashidan, Nawur en Nawa allerm minst situeren (CGVS, p.13, 14). Ook uw vrouw blijkt te weinig kennis van dergelijke zaken te hebben. Gevraagd naar andere districten van Ghazni, noemt zij slechts Khogyani en Deh Yak. De rest zegt zij zich niet te herinneren (CGVS, vrouw, p.13), wat toch opmerkelijk is indien jullie er de laatste jaren zouden hebben gewoond. Verder zegt zij ook geen enkele provincie te kennen die aan de provincie Ghazni grenst (CGVS, vrouw, p.12).

Uw vrouw verklaart voorts dat Godoul, waar zij zou zijn geboren, in het centrum van de stad is maar kent daar dan weer geen gebouwen of bijzondere plaatsen (CGVS, vrouw, p.3). Dat zij daar maar kortstondig zou hebben gewoond, biedt hiervoor geen afdoende verklaring. Ook wanneer gevraagd wordt of er bekende gebouwen (bijvoorbeeld van de overheid) zijn in Plan 1, waar zij de afgelopen jaren zou hebben gewoond, noemt zij slechts het hospitaal en "de school" (CGVS, vrouw, p.15). Ook dit kan

niet overtuigen. Voorts zegt zij in het Lycee Jan Malika naar school te zijn geweest maar zij kent geen enkele andere meisjesschool in Ghazni stad (CGVS, vrouw, p.15). Het Hakim Sanayee park waar uw broer de laatste jaren geregeld zou zijn gekomen (CGVS, broer, p.19), heeft zij nog nooit gezien en kan ze evenmin situeren (CGVS, vrouw, p.15). Verder slaagt zij er niet in de luchthaven van Ghazni te situeren (CGVS, vrouw, p.15). Hoewel uw broer voorts verklaard heeft dat het provinciehuis dichtbij en op zijn weg naar school gelegen was (CGVS, broer, p.17, 22), zegt uw vrouw dat zij niet weet waar in Ghazni dit gebouw is (CGVS, vrouw, p.15).

Op andere punten komt jullie relaas dan weer bijzonder ingestudeerd over. Zo stelt u dat er maar een straat tussen Godoul en Plan 1 is, dat er een oud tankstation is, een politiebureau (commandani) en Bazazi Bazar (CGVS, p.4). Ook uw broer heeft het over dit oud tankstation, de commandani en Bazazi Bazar (CGVS, broer, p.4). Het is opvallend dat jullie zo'n identieke beschrijving van de locatie geven. Dat jullie een en ander hebben ingestudeerd, blijkt opnieuw als het CGVS informeert naar concrete voorbeelden van incidenten die er in Ghazni stad zouden zijn geweest. U heeft het over een aanslag tegen de veiligheidsdiensten vlakbij uw woonst (CGVS, p.12), een bom op een fiets (CGVS, p.16) en de moord op een provincieraadslid naast het hospitaal (CGVS, p.17). Hoewel u beweert dat er dagelijks mensen worden gedood in Ghazni (en er dus een veelheid aan voorbeelden te geven zijn), somt uw broer A. merkwaardig genoeg wederom exact dezelfde incidenten op (CGVS, broer, p.18). Verder verwijst hij nog naar de moord op het hoofd van de provincieraad, al lijkt hij zich de naam van de onfortuinlijke man niet meer te herinneren. A. noemt de naam "Shah Ibsa" (CGVS, broer, p.17) terwijl hij het wellicht over Qazi Sahib Shah heeft.

Van andere incidenten lijken jullie dan weer niet of onvoldoende op de hoogte. Zo hebben u (CGVS, p.17) noch uw broer (CGVS, broer, p.20) weet van een incident waarbij een vrouw en haar dochter door de Taliban werden gestenigd en doodgeschoten. Nochtans gebeurde dit volgens de informatie op driehonderd meter van het provinciehuis en dus in jullie buurt. Ook de bomaanslag waarbij een bus met burgers opgeblazen werd, is uw broer ontgaan (CGVS, broer, p.20). Nochtans vielen daarbij meerdere burgerdoden. Voorts gevraagd of u weet heeft van de aanval op de gevangenis van Ghazni die aanleiding gaf tot de ontsnapping van alle driehonderdvijftig gevangenen, situeert u die belangrijke gebeurtenis drie of vier maanden voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.5). Uw broer meent dan weer dat dit incident twintig dagen tot een maand voor jullie problemen plaats vond (CGVS, broer, p.15). Nochtans blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat deze "jailbreak" dateert van 14 september 2015, of drie dagen voor de zagezegde ontvoering van M.K. en Y. en dus vlak voor jullie vertrek uit Afghanistan. Het is niet aannemelijk dat u zich hieromtrent dusdanig zou vergissen. Overigens stelt A. dat de aanval van de Taliban in de namiddag begon, terwijl de informatie aangeeft dat de Taliban de gevangenis om 1.50 uur 's nachts aanvielen en dat alles om 2.50 uur, toen de overheidstroepen aankwamen, al voorbij was. Nogmaals wordt hiermee het weinig authentieke karakter van jullie (vaak foutieve) kennis aangetoond. Verder kan nog worden opgemerkt dat uw vrouw helemaal geen weet heeft van dit voorval (CGVS, vrouw, p.18). Nochtans mag worden verondersteld dat het ontsnappen van driehonderdvijftig gevangenen, waaronder zeer veel mensen van de Taliban, groot nieuws was in Ghazni.

Verder is gebleken dat u weinig informatie heeft over enkele politieke prominenten. Over Osman Osmani kan u slechts zeggen dat hij ooit gouverneur geweest is (CGVS, p.13). U bent bijvoorbeeld op de hoogte van het feit dat Osman Osmani gouverneur van Ghazni was (CGVS, p.13) maar heeft geen weet van de bedenkelijke reputatie die hij genoot: nochtans werd de man corruptie en machtsmisbruik verweten. Zo zou hij betrokken zijn geweest bij de diefstal van olieladingen, de smokkel van chromiet en andere duistere zaakjes. De naam Kazim Allahyar is u niet bekend (CGVS, p.13, 14), terwijl hij de vice-gouverneur van Ghazni was en in 2010 om het leven kwam bij een aanslag nabij de luchthaven van Ghazni. Hoewel u (CGVS, p.14) en A. (CGVS, broer, p.21) verklaren internet te hebben in het centrum, lijken jullie de situatie in Ghazni ook niet verder meer te volgen. U WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 4 weet bijvoorbeeld dat Fraidoun Ahmadi de burgemeester van Ghazni was (CGVS, p.14) maar u bent niet op de hoogte van het feit dat hij begin dit jaar uit deze toch wel belangrijke functie ontheven werd, dit omdat ook hij betrokken zou zijn geraakt in corruptiezaken. De naam Mowlawi Mohammad Qasim Samim zegt u voorts niets (CGVS, p.14), terwijl de informatie aantoont dat hij de bekende Taliban schaduwgouverneur van Ghazni was die dit jaar met een drone aanval om het leven werd gebracht.

Nog andere verklaringen tonen aan dat jullie beweerde herkomst uit Ghazni niet aannemelijk is. Zo meent u dat er in Ghazni enkel een luchthaven voor militaire doeleinden bestaat (CGVS, p.9). Dit is in tegenstrijd met de informatie die aantoont dat er in 2012 een nieuwe luchthaven werd gebouwd van waaruit internationale vluchten vertrekken. De bouw van de luchthaven zou ook een kans op werk hebben geboden voor vele mensen van Ghazni. Uw broer is evenmin op de hoogte van dit grootschalige project (CGVS, broer, p.16). Verder stelt A. voetballiefhebber te zijn maar hij weet niet of Ghazni een voetbalteam heeft (CGVS, broer, p.16), noch heeft hij duidelijke informatie over een

voetbalstadion dat gebouwd werd dat en dat plaats biedt aan 5000 toeschouwers (CGVS, broer, p.16). Hij weet niet of het voor of na jullie vertrek gebouwd werd, hoewel de info aangeeft dat het stadion er al in 2011 was. Bovendien noemt hij dit Ghazi stadion, terwijl Ghazi de naam is van het gekende stadion in Kabul. Als uw broer gevraagd wordt om iets meer te vertellen over de festiviteiten in 2013, toen Ghazni "hoofdstad van de islamitische cultuur" was, antwoordt hij eerder ontwijkend dat hij toen niet buiten mocht komen (CGVS, broer, p.16). Op geen enkel moment is er sprake van doorleefde verklaringen, hoewel M. in tegenstelling tot u toch altijd in het centrum van Ghazni zou hebben gewoond. Ook als het CGVS hem vraagt of er ooit protesten waren in de stad Ghazni toen jullie daar nog waren, legt uw broer weinig overtuigende verklaringen af. Hij herinnert zich slechts één demonstratie, terwijl de bij het dossier gevoegde info aantoont dat de stad Ghazni geregeld het toneel van protestacties is.

Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat jullie het niet geloofwaardig hebben gemaakt de afgelopen jaren in Ghazni te hebben gewoond en dat jullie veeleer uit de hoofdstad Kabul afkomstig lijken. Gezien het ongeloofwaardige karakter van jullie beweerde herkomst, kan ook geen geloof worden gehecht aan de zogezegde ontvoering van uw broers ergens op de weg tussen Ghazni en Kabul en aan uw daaruit voortvloeiende beweerde vrees voor de Taliban.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Zoals hierboven al aangegeven, zijn de taskara's weinig betrouwbare documenten gebleken. De informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd), bevestigt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. Deze identiteitsstukken leveren bijgevolg geen enkel bewijs voor jullie beweerde herkomst uit Ghazni. Wat de overige neergelegde documenten betreft, dient te worden opgemerkt dat ook deze niet bewijskrachtig zijn. Uw broer legt op verzoek van het CGVS de enveloppe neer waarmee de documenten verstuurd werden. Het is opmerkelijk dat het verzendingsbewijs bewust lijkt te zijn verwijderd. Als het CGVS opmerkt dat de K van Kabul nog zichtbaar is, geeft uw broer aan dat de post inderdaad vanuit Kabul verstuurd werd door een oom. Dat uw oom helemaal van Ghazni naar Kabul zou zijn gereisd om deze documenten te verzenden, is opnieuw weinig aannemelijk. De certificaten die de professionele activiteiten van uzelf, van Y. en van M.K. dienen te staven, bevatten geen enkele verwijzing naar Ghazni. Ook deze documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet. Bovendien kan nog worden gewezen op het opmerkelijke feit dat geen van deze certificaten aantoont dat u en uw broers tot 2015 voor deze bedrijven werkten. Uw certificaat, dat leest als een afscheid, werd op 5 juni 2013 opgemaakt. Het attest van M.K. van het bedrijf Dawi Oil lijkt zelfs al in 2006 te zijn afgeleverd. In het certificaat van Y. wordt deze dan weer bedankt voor zijn diensten tot 30 mei 2014. Dat uit al deze certificaten veeleer blijkt dat jullie niet langer in dienst waren bij deze bedrijven, onderstreept nogmaals het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde problemen met de Taliban. Het CGVS confronteerde u met de vaststelling dat uit uw certificaat niet kon worden afgeleid dat u tot september 2015 voor het bedrijf werkte. Het is merkwaardig dat u op 14 oktober 2016, zoveel tijd na uw aankomst en na het gehoor voor het CGVS, alsnog bent komen aanzetten met een attest dat uw herkomst uit Ghazni en uw professionele activiteiten tot recent dient aan te tonen. Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde verblijf in Ghazni en de vaststelling dat u dergelijk attest slechts neerlegt nadat u met de bedenkingen van het CGVS geconfronteerd werd, kan ook aan dit stuk geen waarde worden gehecht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk

verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift als volgt: *"Het CGVS verwijst in de bestreden beslissing integraal naar de beslissing die is tussengekomen in het dossier van haar man, J.M. [...]. Verzoekster verwijst dan ook integraal naar het beroep dat in dit dossier werd ingediend."*

In 's Raads arrest nummer 187 897 van 1 juni 2017 werden de middelen van verzoeksters echtgenoot als volgt weergegeven:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 57/6, § 2, 57/7bis en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van de "algemene zorgvuldigheidsplicht" en van het redelijkheidsbeginsel.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker onder "III- NIEUWE GEGEVENS" (p. 2) als volgt: "Verzoeker heeft zijn familieleden in Ghazni gecontacteerd en gevraagd bijkomende documenten op te sturen. Deze zijn op dit moment onderweg en zullen later door middel van een aanvulling toegevoegd worden aan het dossier.

Verzoeker en zijn familie zijn afkomstig van een zeer gekende clan in Ghazni. Hij zal dan ook door middel van documenten aantonen dat zijn gehele clan in Ghazni verblijft."

Vervolgens stelt verzoeker nogmaals dat hij, "als gevolg van de bestreden beslissing", contact heeft opgenomen met vrienden en familie in Ghazni om bijkomende bewijselementen over te maken. Verder meent hij dat de commissaris-generaal de "echtheid" van zijn taskara in se niet in twijfel lijkt te trekken. Hij stelt vast dat geen enkele authenticiteitscheck werd uitgevoerd en dat de redenering van de commissaris-generaal zich enkel en alleen baseert op het feit dat de documenten, met het blote oog, dezelfde handtekeningen lijken te bevatten terwijl ze met vier jaar verschil werden afgeleverd. Volgens hem is het mogelijk dat dezelfde beampte vier jaar lang op dezelfde post werkzaam is. Hij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij wijst er tevens op dat het normaal is dat de documenten vanuit Kabul werden verzonden, aangezien er in Ghazni enkel een lokale post is en er geen internationale post mogelijk is.

Betreffende het Facebookprofiel van zijn broer A. stelt verzoeker dat zijn broer tijdens zijn gehoor reeds aangaf dat het niet zijn Facebookprofiel betreft en dat het profiel werd aangemaakt met een Turkse SIM-kaart. Verzoeker stelt enkel te kunnen volharden in zijn verklaringen.

Verder spreekt verzoeker niet tegen dat zijn broers vaak in Kabul moesten zijn, net als hijzelf, wegens hun professionele activiteiten. "Wat zijn broers betreft, was Y. werkzaam als mecaniciens bij een bedrijf dat auto's verhuurde aan de Amerikanen. M.K. werkte voor een bedrijf dat tankwagens op de luchthavens van Afghanistan onderhoudt en moest in deze hoedanigheid naar de verschillende luchthavens in Afghanistan, waaronder deze in Kaboel. Net zoals verzoeker zelf moesten zijn broers dan ook voor hun werk in Kaboel zijn, hetgeen niet abnormaal is aangezien het de hoofdstad en het economisch centrum betreft. Het is ook op weg naar Kaboel dat verzoeker's broers ontvoerd werden door de Taliban." Verzoeker begrijpt niet in welke zin dit feit aannemelijk maakt dat hij niet recent in Ghazni zou hebben gewoond.

Aangaande zijn kennis van Ghazni wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) zich voornamelijk baseert op de verklaringen van zijn jongere broer en van zijn echtgenote. Hij voert aan dat ieder dossier afzonderlijk moet worden onderzocht en dat het CGVS zich niet louter kan baseren op de verklaringen van familieleden, terwijl verzoeker zelf door middel van zijn verklaringen wel degelijk aantoont een accurate kennis te hebben van de belangrijke gebouwen in Ghazni, evenals de recente veiligheidsincidenten en politieke

prominenten. Verder wijst hij erop dat zijn broer A. nog minderjarig was ten tijde van de feiten, zodat het volgens hem normaal is dat hij niet op de hoogte is van bijvoorbeeld de politieke prominenten of bepaalde veiligheidsincidenten waarvan hij zelf geen getuige was. Betreffende zijn echtgenote dient er volgens verzoeker rekening te worden gehouden met de Afghaanse cultuur, waar de vrouw onder de taliban geen enkele mogelijkheid heeft zich te cultiveren; hij citeert dienaangaande uit een rapport van Amnesty International van 23 oktober 2013. Verder merkt verzoeker op dat het oude tankstation, het politiebureau en Bazazi Bazar de meest gekende plaatsen zijn in Plan 1, zodat het volgens hem normaal is dat deze automatisch door beide broers worden genoemd. Tevens merkt verzoeker op dat de nieuwe luchthaven, die in 2012 werd gebouwd, niet publiekelijk toegankelijk is en dat verzoeker, noch iemand van zijn familie er ooit is geweest. Onder verwijzing naar een citaat van Wikipedia wijst verzoeker erop dat deze luchthaven vroeger een militaire luchthaven is geweest.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal enerzijds oordeelt dat verzoeker waarschijnlijk wel afkomstig is uit Ghazni, doch anderzijds meent dat verzoeker er niet recent heeft gewoond. Verzoeker stelt vast dat de commissaris-generaal toch de nood aan subsidiaire bescherming analyseert ten aanzien van Kabul, "terwijl deze onderzocht dient te worden ten aanzien van de regio van afkomst van verzoeker, waarbij eventueel bepaald had kunnen worden door het CGVS dat Kabul aanschouwd zou kunnen worden als een intern vluchtalternatief voor verzoeker". Verzoeker wijst erop dat er geen analyse als voorzien in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet werd uitgevoerd. Hij stelt dienaangaande als volgt: "Volgens UNHCR mogen asielinstanties niet van iedereen verwachten dat ze zich in Kaboel gaan vestigen. Dit moet geval per geval bekeken worden om te bepalen of Kaboel een intern vluchtalternatief kan zijn. Hiervoor moeten asielinstanties rekening houden met het profiel van de persoon en de aard van het conflict waarvoor iemand gevlucht is. Bovendien moet men nog met andere elementen rekening houden. Zoals altijd als men nagaat of er een intern vluchtalternatief is. Namelijk: 1) de aanwezigheid van traditionele steunmechanismes, zoals familie en vrienden die in staat zijn om de ontheemden te ontvangen; 2) de beschikbaarheid van basisinfrastructuur en toegang tot diensten zoals hygiënische voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs; 3) de mogelijkheid om voor zichzelf te zorgen; 4) de criminaliteit in dat gebied en 5) het aantal ontheemden die al aanwezig in dat gebied".

Voorts citeert verzoeker nog uit de proceduregids van UNHCR en rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt hij als volgt: "De Protection Officer moet het gehele relaas beoordelen, en een onderscheid maken tussen die zaken die de kern van het asielverzoek uitmaken, en die, die slechts bijkomende omstandigheden betreffen. Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid dienen alle elementen in ogenschouw moeten worden genomen: niet alleen diegene die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid.

[...]

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat hij het onderwerp heeft uitgemaakt van vervolging en dit opnieuw zou zijn indien hij het land niet was ontvlucht.

Het wordt niet betwist door het CGVS dat de regering geen bescherming kan bieden tegen de Taliban, die zeer machtig is in Afghanistan. Aangezien verzoeker aantoonde wel degelijk afkomstig te zijn uit Ghazni dient zijn vrees onderzocht te worden ten aanzien van deze regio en dient hem ten minste, de subsidiaire bescherming toegekend te worden, waarvan het onderzoek ten aanzien van Ghazni dient gevoerd te worden."

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 28 maart 2017 brengt verzoekster samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7): een USB-stick met video's en een foto, twee schoolattesten van haar schoonbroer A., een verklaring op eer en geweten van verschillende familieleden en burens en een kopie van diens taskara's, verschillende taskara's van familieleden en vrienden, een reeks foto's, een kopie van de taskara van de eigenaar van een bank en de envelop waarmee deze stukken werden opgestuurd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil

(wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekster beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door haar echtgenoot, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 198 212. Inzake verzoeksters echtgenoot werd in arrest nummer 187 897 van 1 juni 2017 geoordeeld als volgt:

“De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar verzoeker de schending aanvoert van het “algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” laat hij na te duiden welk algemeen beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden. Deze schending wordt niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. Verzoeker duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

Verzoeker preciseert evenmin op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat zijn broers Y. en M.K. door de taliban werden ontvoerd tijdens hun reis van Ghazni naar Kabul. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn verblijf in Ghazni in de jaren voor zijn vertrek naar België gelet op (a) het gebrek aan documenten ter staving van het recent verblijf van hem, zijn echtgenote en zijn broer in Ghazni, temeer daar aan de voorgelegde taskara's (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) geen bewijswaarde kan worden toegekend, (b) uit het Facebookprofiel van zijn broer A. blijkt dat deze bevriend is met verschillende personen die in Kabul wonen en studeren, (c) de werkzaamheden die verzoeker en zijn broers hadden in Kabul, zodat wordt vermoed dat zij veeleer in Kabul verbleven, (d) beperkte kennis van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer over Ghazni. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de recente afkomst van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer, wordt in de bestreden beslissing verder gesteld dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van verzoekers broers op de weg tussen Ghazni en Kabul en de hieruit voortvloeiende vrees voor de taliban. Tevens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Betreffende de voorgehouden afkomst van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. uit Ghazni dient vastgesteld dat kan worden aangenomen dat zij oorspronkelijk uit deze stad afkomstig zijn, doch dat zij niet aannemelijk maken dat zij er verbleven tot aan hun vertrek naar België in september 2015 en dit omwille van de volgende redenen.

Wat betreft de taskara's die verzoeker neerlegden op het CGVS (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt als volgt: “Uw broer en uzelf leggen louter een taskara neer waarvan de authenticiteit kan worden betwijfeld. Zo is het zeer opmerkelijk dat uw eigen taskara vier jaar voor de taskara van uw broer zou zijn afgeleverd (CGVS, broer, p.5) maar dat beide documenten op hetzelfde moment lijken te zijn opgemaakt. Op beide taskara's staan immers exact dezelfde handtekeningen en zoals het CGVS ook tijdens het gehoor opmerkte (CGVS, broer, p.5), is het opmerkelijk dat duidelijk ook gebruik werd gemaakt van telkens dezelfde balpennen om de gegevens op de taskara in te vullen. Gevraagd waarom uw broer op dat moment een taskara nodig zou hebben gehad, antwoordt deze dat zijn leraar van de achtste graad dit vroeg. Dat A. geen idee heeft waarom men hem om op school een taskara zou hebben gevraagd (CGVS, broer, p.5), is merkwaardig. De vaststelling dat de taskara van uw broer ook nog

eens diens ongeloofwaardig bevonden minderjarigheid diende te staven, bevestigt dat dit een weinig betrouwbaar stuk is."

Waar verzoeker aanvoert dat er betreffende deze taskara's geen enkele authenticiteitscheck werd uitgevoerd, dient er vooreerst op gewezen dat de bewijslast bij verzoeker ligt, dat het niet aan de commissaris-generaal of de Raad toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen en dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad dienen aan te tonen dat de feiten onwaar zijn. Verder dient opgemerkt dat uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Daarenboven betreffen het slechts kopieën, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn. De uiterlijke kenmerken van deze taskara's (handtekening, pen) zijn dan ook wel degelijk een relevant element. Dat de beampte reeds vier jaar op dezelfde post werkzaam zou zijn, zoals verzoeker beweert in zijn verzoekschrift, is hiervoor geen afdoende verklaring. In zijn aanvullende nota stelt verzoeker immers dat ook de bij deze nota gevoegde taskara's dezelfde handtekening bevatten, doch uit een vergelijking blijkt dit niet het geval te zijn. Tevens dient erop gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit het volgende blijkt dat er in casu geen sprake is van geloofwaardige verklaringen.

Aangaande het Facebookprofiel van verzoekers broer A. wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Verder dient te worden gewezen op het feit dat uw broer A. een Facebook-account creëerde, dat hij intussen bevriend werd met een vijftiental personen maar dat vreemd genoeg blijkt dat al deze vrienden in Kabul wonen en studeren. Hiermee geconfronteerd, beaamt A. dat het zijn account betreft maar verklaart hij dat niet hij maar een derde deze account heeft aangemaakt. Ook de vrienden waarvan sprake zouden tot de kennissenkring van deze persoon behoren, zelf zou uw broer die mensen niet kennen (CGVS, p.10). Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet inziet waarom uw broer, een persoon die minstens tien jaar school liep, het aanmaken van dergelijke account zou toevertrouwen aan een vreemde. Bovendien merkte het CGVS op dat uw broer bijvoorbeeld foto's van de genaamde F.S. "likete", wat hij ook niet ontkent (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat uw broer zijn waardering voor foto's van hem onbekende personen zou laten blijken. De vaststelling dat daags na het gehoor al blijkt dat F.S. niet langer bevriend is met uw broer, doet eveneens vermoeden dat uw broer een en ander tracht te verbergen en dat jullie link met de stad Kabul heel wat nauwer is dan die met Ghazni."

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker hieromtrent aan dat zijn broer tijdens zijn gehoor aangaf dat het niet zijn Facebookprofiel betreft en dat het profiel werd aangemaakt met een Turkse SIM-kaart. Nochtans bevestigde verzoekers broer A. tijdens zijn gehoor dat het wel degelijk zijn Facebookprofiel betreft (gehoorverslag CGVS broer, p. 10). Verder volhardt verzoeker slechts in zijn verklaringen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in concreto te weerleggen.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift de nauwe banden van hem en zijn broers met Kabul niet tegensprekt. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld als volgt: "Nog andere zaken wijzen er op dat u veeleer uit de hoofdstad Kabul afkomstig bent. Zo bent u zeven jaar geleden aan de slag gegaan bij een bedrijf met hoofdzetel in Kabul. Gevraagd hoe u bij Atayol aan de slag kon gaan, zegt u dat u tot iemands tevredenheid een voertuig repareerde en vervolgens een job bij Atayol aangeboden kreeg. Het is opmerkelijk dat u, een garagist uit Ghazni, op dergelijke manier zou zijn gecontracteerd door een bedrijf in Kabul. U beweert verder dat u enkel naar Atayol in Kabul ging "als er iets was" of om er uw loon op te halen (CGVS, p.6), terwijl uw vrouw zegt dat u naar Kabul ging en van daaruit naar andere provincies gestuurd werd (CGVS, p.10). Voorts zou uw broer M.K. op de luchthaven van Kabul hebben gewerkt. U zegt dat hij niet alleen in Kabul maar ook in de luchthavens van Mazar-i Sharif, Herat en Kandahar werkte (CGVS, p.9). Dit wordt dan weer tegengesproken door uw vrouw die meent dat M.K. altijd in Kabul was (CGVS, vrouw, p.7). Uw vrouw verklaart dat ook Y. voor zijn werk als automechanieker in Kabul moest zijn (CGVS, vrouw, p.7). De vaststelling dat u en uw twee broers een toch wel bijzonder sterke band hadden met Kabul voor wat betreft jullie professionele activiteiten, doet eveneens vermoeden dat jullie veeleer in Kabul verbleven."

Aangaande de gebrekkige kennis van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. over Ghazni, voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift aan dat de commissaris-generaal zich voornamelijk baseert op de verklaringen van zijn echtgenote en zijn broer, dat ieder dossier afzonderlijk moet worden onderzocht

en dat de commissaris-generaal zich niet louter kan baseren op de verklaringen van verzoekers familieleden. Naast het feit dat in de bestreden beslissing terecht ook in hoofde van verzoeker zelf gebrekkige verklaringen aangaande zijn kennis van Ghazni werden vastgesteld, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal, teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens kan onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek kan tevens een vergelijking inhouden van de verklaringen van de asielzoeker met bekende objectieve criteria die op het specifieke geval van toepassing zijn of met verklaringen van familieleden. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas. De gebrekkige kennis van zijn familieleden, zoals deze blijkt uit de uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, duidt dan ook op het ingestudeerd karakter van de kennis die verzoeker meent wél correct te hebben weergegeven. Waar verzoeker verder wijst op de minderjarigheid van zijn broer ten tijde van de beweerde feiten, dient erop gewezen dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Aangaande zijn echtgenote verwijst verzoeker naar de Afghaanse cultuur en een rapport van Amnesty International om aan te tonen dat zij als vrouw niet in de mogelijkheid was om zich te cultiveren. Het door de verzoekende partij geciteerde artikel betreft de situatie van vrouwen onder het taliban-regime en staat derhalve los van de actuele situatie van Afghaanse vrouwen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoekers vrouw het huis niet kon verlaten zonder een mannelijke begeleider, quod non, zoals wordt opgeworpen in het in het verzoekschrift toont verzoeker niet aan dat zijn echtgenote hierdoor in de onmogelijkheid verkeerde om basiskennis van haar directe leefomgeving op te doen. Zich cultiveren en het opdoen van (basis)kennis zijn immers twee onderscheiden zaken. Uit de bij de aanvullende nota gevoegde foto's en video's kan alleszins niet worden afgeleid dat verzoeker en zijn echtgenote afkomstig zijn van een streng-conservatieve familie, integendeel.

Waar verzoeker opmerkt dat het oude tankstation, het politiebureau en de Bazazi Bazar de meest gekende plaatsen zijn in Plan 1 zodat het normaal is dat deze door hem en zijn broer automatisch werden geciteerd, brengt hij vooreerst geen stuk bij ter staving van zijn bewering dat dit meest gekende plaatsen zouden zijn in Plan 1. Tevens verliest hij uit het oog dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat hij en zijn broer eveneens op de vraag naar concrete voorbeelden van veiligheidsincidenten in Ghazni hetzelfde antwoord gaven, hoewel verzoeker zelf verklaarde dat er in Ghazni dagelijks veiligheidsincidenten voorkomen. Dit toont dan ook eens te meer het ingestudeerde karakter aan van de kennis van verzoeker en zijn broer.

Het loutere feit dat er voorheen een militaire luchthaven in Ghazni was, doet op zich geen afbreuk aan de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') waaruit blijkt dat er in 2012 in Ghazni een nieuwe luchthaven werd gebouwd van waaruit internationale vluchten vertrekken. Noch in het administratief dossier, noch in het Wikipedia-citaat in onderhavig verzoekschrift bevindt zich enige informatie ter staving van verzoekers bewering dat de in 2012 in Ghazni gebouwde luchthaven niet publiekelijk toegankelijk zou zijn. Hoe dan ook, van de bouw van een nieuwe luchthaven in Ghazni met internationale vluchten zou verzoeker op de hoogte moeten zijn indien hij recent in Ghazni verbleef, ook al is hij zelf nog nooit op deze luchthaven geweest, temeer daar verzoeker beweert te behoren tot een clan die in Ghazni zeer bekend is.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar de proceduregids van UNHCR, dient te worden opgemerkt dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Met betrekking tot de bij aanvullende nota bijgebrachte documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dient erop gewezen dat geen van deze stukken voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoe dan ook is geen van deze stukken van recentere datum dan 2014, zodat hiermee op zich evenmin wordt aangetoond dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. tot september 2015 in Ghazni verbleven.

Verder dient vastgesteld dat uit de drie (en niet vier, zoals beweerd in de aanvullende nota) video's op de USB-stick niet kan worden afgeleid waar en wanneer deze video's werden gemaakt. Nergens kan eruit worden afgeleid dat hetgeen wordt afgebeeld zich in Ghazni afspeelt, noch dat de bijgevoegde foto van een straat aantoont dat deze zich Ghazni bevindt. Aangaande de foto's dient erop gewezen dat hieruit evenmin kan worden afgeleid waar of wanneer deze foto's werden gemaakt. Foto's en video's hebben overigens steeds een relatieve bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid van hetgeen wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden.

De verklaring "op eer en geweten" van familieleden en burens heeft een gesolliciteerd karakter, hetgeen eens te meer blijkt daar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat hij als gevolg van de bestreden beslissing contact heeft opgenomen met vrienden en familie en Ghazni om zodoende bijkomende bewijselementen over te maken" (de Raad onderlijnt). Aangaande de bijgevoegde taskara's, waarvan verzoeker in zijn aanvullende nota beweert dat hieruit blijkt dat deze personen uit Ghazni afkomstig zijn, dient herhaald dat kan worden aangenomen dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. oorspronkelijk afkomstig zijn uit Ghazni, zodat het aannemelijk is dat zij er familie en kennissen hebben, temeer daar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt afkomstig te zijn van "een zeer gekende clan in Ghazni", maar dat dit op zich evenmin aantoont dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. zelf in Ghazni verbleven tot aan hun vertrek naar België in september 2015. Uit de kopie van de enveloppe ten slotte kan geenszins worden afgeleid dat deze afkomstig is uit Ghazni. De poststempel is immers onleesbaar. Het vakje "office of origin" vermeldt de letters AFKBLs, wat mogelijks wijst op een postkantoor Kabul.

Bovendien dient er nogmaals op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Voorts blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afghaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relatieveert. Dit klemmt des te meer daar verzoeker enkel kopieën voorlegt die door middel van allerlei knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Naast het feit dat de ongeloofwaardigheid van het recent verblijf van verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. in de stad Ghazni tot aan hun vertrek naar België in september 2015 (zie supra) reeds de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees voor vervolging wegens de ontvoering van verzoekers broers Y. en M.K. door de taliban op de helling zet, dient vastgesteld dat deze vrees eens te meer ongeloofwaardig is omwille van de hierna volgende redenen.

Verzoeker stelt dat zijn broers Y. en M.K. op hun reisweg van Kabul naar Ghazni in de provincie Maidan Wardak werden ontvoerd door de taliban. Wanneer de protection officer tijdens verzoekers gehoor vraagt of hij ooit een bedreiging heeft ontvangen van de taliban, antwoordt verzoeker ontkennend en stelt hij: "Er was geen bedreiging, geen brief of zo" (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 11). Wanneer de protection officer hierna vraagt of verzoekers broer A. ooit werd bedreigd door de taliban, antwoordt verzoeker als volgt: "Ik heb niet gekregen, hij ook niet. Maar het is niet zo dat het werkt. Als er een broer werkt, dan zijn de andere broers ook in gevaar. Dit is ook een bedreiging, als ze weten dat iemand voor de Amerikanen werkt, of als iemand naar het buitenland gaat, kan dat ook gevolgen hebben. Het is een bedreiging op zichzelf." (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12). Deze verklaring valt evenwel niet te rijmen met zijn latere verklaring waar hij op de vraag van de protection officer of er sinds zijn vertrek uit Afghanistan nog problemen zijn geweest met de taliban voor zijn ouders, broer of zus als volgt antwoordt: "Mijn zus heeft een man. Mijn vader is oud gaat niet buiten, moeder is huisvrouw en gaat ook niet buiten. Mijn broer die naar school ging is nog klein, hij is ook klein van gestalte. Niemand van mijn familie die daar nog is, loopt gevaar. Mijn broer, door het gevaar, gaat niet meer naar school. Er is een bakkerij, hij gaat daar dingen kopen. Er is ook Bakhtar Bank vlakbij." (de Raad onderlijnt) (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12). Het feit dat verzoeker verklaart dat noch hij, noch zijn broer in België of zijn jongere broer in Afghanistan, noch zijn ouders of zijn zus vanwege de taliban nog bedreigingen hebben ontvangen, toont op zich reeds aan dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangevoerde vrees om naar aanleiding van de beweerde ontvoering van zijn broers Y. en M.K. zelf door de taliban te worden bedreigd.

Het voorgaande klemmt des te meer daar verzoekers broer A. tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij over de omstandigheden van de ontvoering van zijn broers Y. en M.K. niet méér informatie heeft (gehoorverslag CGVS broer, p. 9). Indien ook verzoekers broer A. omwille van de ontvoering van zijn broers Y. en M.K. in België internationale bescherming meent te moeten vragen, kan, ook desondanks zijn jongere leeftijd, redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren met betrekking tot deze ontvoering, quod non. Hetzelfde kan worden opgemerkt voor verzoekers echtgenote, wiens kennis over deze ontvoering eveneens te wensen overlaat (gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6-9).

Voorts dient erop gewezen dat, hoewel verzoeker verklaarde dat na het nieuws over de ontvoering van zijn broers Y. en M.K. naar de provincie Maidan Wardak werd gegaan op zoek naar informatie, geen enkel stuk wordt voorgelegd dat deze ontvoering zou kunnen staven.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker, zijn echtgenote en zijn broer A. er niet in slagen aannemelijk te maken dat zij naar aanleiding van de ontvoering door de taliban van Y. en M.K. zelf een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dienen te koesteren."

Voormelde motivering geldt derhalve ook voor verzoekster.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO "Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk

nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in administratief dossier)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO *“Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van november 2016 (zie map 'Landeninformatie' in administratief dossier) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoekster over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of verzoekster over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met haar persoonlijke omstandigheden kan van verzoekster redelijkerwijs verwacht worden dat zij zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit haar verklaringen blijkt immers dat zij een gezonde jonge vrouw is, die Dari spreekt. Uit het hogerstaande is bovendien gebleken dat er een sterk vermoeden bestaat verzoekster recent voor haar vertrek naar België in september 2015 in Kabul heeft verbleven. Er mag dan ook worden aangenomen dat zij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten haar regio van herkomst in haar levensonderhoud te voorzien.

Verder laat verzoekster na *in concreto* aan te tonen dat zij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekster in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juni tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER